

2019, no et demano res

Si alguna cosa he après és que els plans B venen sols i sovint són millors que els plans A

Foto: Anaïs

Ahir mirant una sèrie que miro quan vull matar el temps, vaig escoltar la frase *the past is unchangeable?*; frase que, d'altra banda, ja coneixia. El cas és que vaig recordar que efectivament no es pot canviar el passat i que cada paraula que diem queda dita, cada frase i no una altra que escrivim queda escrita, així com cada acte que fem i que no fem, i també cada vegada que callem, i no es pot canviar. I aquest fer o no fer nostre va traçant una espècie d'arxiu inamovible com aquell de la pel·li d'animació *Inside Out*, on cinc emocions es disputen el panell de control del cervell d'una criatura i emmagatzemen els records en funció de si són o seran més o menys importants, si acabaran sent trets de la personalitat, traumes, records als quals recorrerem quan vulguem somriure o simplement una cosa més que oblidarem en qüestió de dies. (Comprendreu que les festes de Nadal són eternes i donen molt de si, tant com per haver mirat aquesta pel·lícula per segon cop.)

Tota aquesta introducció és perquè -ja ho deveu saber- avui és el primer dia de l'any, i aquest el primer text que escric aquest any i ara la part TOC del meu cervell no para de repetir-me Maria, oco, que no es pot canviar el passat. Així que no voldria que aquestes línies fossin la primera d'aquelles coses de les quals no et sents orgullosa i que ja no es poden desfer.

Havia fet grans plans, per al 2018. I, deixeu-me que us confessi una cosa: no se n'ha complert cap. Cap. Que també era difícil, però mira, si alguna cosa he après és que els plans B venen sols

i sovint són millors que els plans A. Parlo dels plans que no es planegen. Els que són com el convidat sorpresa d'última hora i que acaba sent l'ànima de la festa. Els que arriben desfarjats i a galop i que tenen un color gris brillantat, com d'armadura.

A aquest any nou no vull demanar-li res. Perdó: aquest any nou no vull demanar-me res. Crec que és el primer cop que ho faig des que tinc dos dits de front, no posar-me cap objectiu, no exigir-me cap classe de triomf per a l'any entrant. Només m'agradaria gaudir de coses desdibuixades. Com t'ho diria? Tornar a casa de nit sola sense passar por. No haver de discutir ni una vegada amb noiets de vint-i-cinc anys (o amb senyoros de seixanta) sobre si som unes exagerades.

Que em truqui la M. una tarda i posar-me a plorar perquè pensi hòstia com t'estic enyorant ara mateix. Coses com quan la mare em veu amb un mal dia i em diu queda't a sopar. Saber reconèixer absolutament tots els moments en què no voldria ser a cap altra part del món i amb ningú altre. Continuar escoltant la música que sona quan em dius coses boniques i em dius que dic frases solejades; les nits en què ens fem companyia. Els dies que vindran i faran olor de terra molla i primavera i estiu. Fer-te riure.

Gaudir de coses desdibuixades com la fortalesa que em manca per viure sabent que el passat no es pot canviar i que el futur es desconeix però que l'aniré a buscar, suposo, el dia menys esperat - un dia ranci de tardor, què sé jo-, per un camí probablement de ribera i sense por.